

Marijan F. Kranjc

Pater Bruno – slovo na Sveti Gori

V petek, 7. avgusta 2015, je umrl p. Bruno (Jožef) Korošak, profesor in doktor teologije, frančiškanski duhovnik¹.

Tudi sorodnik po materini strani².

Rojen je bil 18. 3. 1920 v Mariboru. Slovesno zaobljubo je izrekel 1. 9. 1941.

Bil je doktor teologije in profesor dogmatike v Rimu, po upokojitvi je bil nekaj let v Žabnicah in Sv. Višarjih, potem pa je bil do smrti na Kostanjevici pri Novi Gorici.

Pogreb p. Bruna je bil v torek, 11. avgusta 2015.

Ob 14.30 so krsto pripeljali v cerkev na Kostanjevici, ob 16.00 pa je bila pogrebna sv. maša, ki jo je vodil ljubljanski nadškof in metropolit p. Stane Zore.

Pokop je bil na pokopališču na Sveti Gori.

¹ Štefan Rutar - Dreškov, najlepše in najbogatejše spletišče www.P.Bruno.J.Korošak.OFM

² Marijan F. Kranjc, generalmajor v pokoju, *Božji bojevnik iz Prlekije – pater Bruno, dr. Jožef Korošak*, www.vojastvo-military.si

Pogrebna sv. maša ljubljanskega nadškofa in metropolita p. Staneta Zoreta

Provincialni minister, pater Marjan Čuden, se je od svojega sobrata poslovil z naslednjimi besedami:

Nagovor provincialnega ministra na pogrebu + p. Bruno (Jožef) Korošak

Še dobro, da si prišel, bom vsaj vedel kdo je provincial!«. Tako me je sprejel p. Bruno letos februarja na vizitaciji. Lani oktobra je bil dotakratni provincial p. Stane imenovan za ljubljanskega nadškofa, 4. 11. pa sem bil izvoljen za njegovega naslednika. P. Bruno je dolga desetletja preživel v tujini, a je v govorici ohranil sledi štajerskega narečja, kar je dalo njegovi svobodomiselni osebnosti še poseben pridih originala. Rad je imel neposrednost in nekoga, ki ga je pozorno poslušal še potem, ko se je pogovor zavlekel. Veliko mi je pripovedoval o preteklih dogodkih, o času pred drugo svetovno vojno, o bivanju v Rimu, o svojem počutju, zdravju in načrtih. »Še ena knjiga bo izšla«, mi je na vizitaciji zaupal poln ustvarjalnega zagona.

S p. Brunom nisva nikoli živela skupaj, a me je vseeno poznal. Sprejem na začetku vizitacije je bila samo ena njegovih značilnih hudomušnosti. Kadar sva se srečala, sem se pogosto počutil kot Herod ob Janezu Krstniku. Za Heroda pravi Sveto pismo: »Kadar ga je poslušal, je bil v veliki zadregi, vendar ga je rad poslušal« Mr 6, 20.

Pripovedni stil p. Bruna mi je bil všeč: najprej je do konca izostril svojo misel, jo skorajda radikaliziral, občutek sem imel, da se je včasih celo razjezil, a vedno je svoje podajanje zaključil dobrohotno, spoštljivo in z veliko mero širine. V zadregi nisem bil zaradi njegovega stila ali njegove hudomušnosti, ampak zaradi vsebine. Spraševal sem se: ali je to prav, kar govori, ali imam dovolj znanja, da si lahko ustvarim mnenje, ali niso njegove trditve preveč drzne... Pogosto sem razmišljal in poiskal čtivo o tem, s čimer me je izzval. V knjigi o Marijinem Brezmadežnem spočetju je zapisal: »Franciškan Janez Duns Scot je uvedel neko posebno značilnost v teologijo, namreč kritično presojo nekaterih ustaljenih razlag«. Mislim, da je bil to njegov namen – izzvati do te mere, da bi ponovno presodili to kar vemo, da ne bi nekritično sprejemali teološke tradicije, ampak jo ponotranjili in ji dali svojo noto. V tem smislu je bil pokojni p. Bruno Skotist. Vendar sem povedal veliko premalo, če rečem, kakšni miselnosti je sledil p. Bruno. Njegova življenjska pot, delo, talenti in sposobnosti močno presegajo to opredelitev.

Rojen je bil 18. marca 1920 v Mariboru, dan pred godom sv. Jožefa, zato je bil tudi krščen na njegove ime. Posestne listine v graškem arhivu

dokazujejo, da je rodbina Korošakovih v okolici Maribora zabeležena že okrog 1470. leta. Kolikor daleč se da slediti družinskemu deblu, lahko ugotovimo, da je bilo v družini sedem duhovnikov po očetovi in dva po materini strani.

P. Bruno je imel je leto dni mlajšega brata Milana. Oče Franc je bil višji sodni uradnik, mati Pavla Podbregar je umrla že 1929, pa je tako na očeta Franca padla vsa skrb za vzgojo obeh sinov. Po osnovni šoli je Jožef tri leta obiskoval klasično gimnazijo v Mariboru, kjer je bil ministrant pri frančiškanih in vodja »križarjev«. Že pri križarjih je pokazal svoje voditeljske in organizatorske sposobnosti. Šolanje je nadaljeval v frančiškanskem konviktu v Novem mestu. Po mali maturi na realni gimnaziji v Novem mestu je bil najprej nekaj časa pri kartuzijanih v samostanu Pleterje, zatem pa je bil 14. avgusta 1935 sprejet v frančiškanski red. V prošnji za vstop je zapisal: »Poklic frančiškanskega reda sem si izvolil že v tretjem razredu osnovne šole. Zanj me je navdušil blagopokojni p. Ciril, pod čigar vodstvom sem pet let predsedoval Frančiškovim križarjem. Ko sem pod spovednikovim vplivom obrnil svoje srce kot možnjo, ga ožel in tolkel po njem z množico protisklepov, upoštevajoč ugovore mnogih vplivnih oseb, sem se vendar po nekaj bojih trdno odločil, da posvetim svoje življenje Frančiškovim idealom in ciljem. Trdno pa tudi upam, da bom z Marijino pomočjo lahko premagal vse morebitne ovire, ki bi me ustavljale na poti do tega cilja. V zahvalo za dobrotljivi sprejem v noviciat pa obljubljam, da se bom za izkazano milost oddolževal s pridnostjo, vztrajnostjo in poslušnim in lepim vedenjem«.

Pri prvih zaobljubah je prejel ime Bruno, najbrž v spomin na njegov poizkus pri kartuzijanih. Po noviciatu je šolanje nadaljeval v Ljubljani, kjer je z odliko končal gimnazijo. Prejel je nagrado ljubljanskega župana Adlešiča. Edino iz verouka ni imel odlične ocene, saj naj bi profesorja teologije nenehno spraševal o raznih verskih resnicah.

Takoj po končani gimnaziji je bil leta 1939 poklican in potrjen na vojaškem naboru, vendar so mu služenje vojske kraljevine Jugoslavije odložili do končanih študijev. Aprila 1941, se je vpisal na teološko fakulteto, zatem pa je opravil slovesne zaobljube in se septembra istega leta podal v Rim, kjer je nadaljeval teološke študije na frančiškan-

ski univerzi Antonianumu. V duhovnika je bil posvečen julija 1943 v Rimu. Zanimivo zadolžitev je sprejel takoj po novi maši. V Vatikanu je poučeval verouk orožnike iz Palatinske garde. Ko so se začele slovenske oddaje na radiu Vatikan, je pri nedeljski oddaji sodeloval z majhnim pevskim zborčkom, sestavljenim iz nekaj duhovnikov in redovnic.

O akademski poti p. Bruna bo spregovoril p. Viktor Papež, a naj vseeno omenim: P. Bruno je predaval na Papeški univerzi Antonianum, od leta 1968 pa tudi na Urbaniani. Predstojniki na Urbaniani so dobro poznali njegove organizatorske sposobnosti, zato so ga leta 1978 imenovali za generalnega tajnika. Imel je nalogo podrektorja. Pripraviti je moral koledar in urnik predavanj, postavljati profesorje na njihova delovna mesta in poskrbeti za njihovo zamenjavo.

Leta 1984 je bil upokojen in bil imenovan za župnika v Žabnicah in oskrbnika svetišča treh dežel na Višarjah. Nazadnje, leta 1995 je bil imenovan za spovednika v samostanu Kostanjevica v Novi Gorici in na Sveti Gori. Predal se je pisanju teoloških člankov in razprav.

Upokojitev je bila nepričakovana in je bila posledica preureditve Antonianuma. Kakor razberem, jo je vodstvo frančiškanskega reda izvedlo na hitro. P. Bruno je pisal provincialu: »Odluk mojih višjih predstojnikov v Rimu me je našel nepripravljenega, zato nisem mogel spočetka trezno misliti. Ko sem začel globlje razmišljati, se mi je zdelo prav, da se popolnoma vživim v novi položaj. Kakor mi je bilo spočetka malo hudo, tako se sedaj kar sprejemam Božjo voljo. Vidim, da bo to dobro za Slomška in Barago, zame pa, da se odtrgam mnogim stvarim, na katere sem bil preveč navezan in se končno vživim v svoj novi položaj upokojenca in pastoralnega delavca.«

Iz tega dopisa diha redovna podoba p. Bruna, pa tudi iz drugih listin, ki sem jih našel v njegovem arhivu. Pogosto je prosil predstojnike za dovoljenje, predvsem za natis knjig. Bil je svobodomiselen, a zvest redovnim pravilom. Spomnim se duhovne obnove lansko leto na Sveti gori. Ko je čakal na patra, pri katerem se je redno spovedoval, mi je rekel: »Nikdar nisem opustil brevirja!« Ko ni mogel več brati, je molil očenaše, kakor to dovoljuje sveti Frančišek. P. Bruno je v prošnji za sprejem v red je zapisal: »Svoje življenje želim posvetiti Frančiškovim idealom in ciljem!« To željo in posvetitev je v sebi nosil do konca.

O svojem duhovništvu je p. Bruno zapisal: »Mašniško posvečenje sem prejel 11. julija 1943

v Rimu in že naslednji dan daroval novo mašo v baziliki sv. Pavla. Ker je bila vojna, sem bil sam. Ta dva dneva sta bi la zame najsrečnejša. Deset let sem maševal sam, potem pa sem sprejel kaplanijo pri sestrah, kjer sem ob nedeljah lahko pridigal in tako imel občutek pravega duhovniškega dela. Posebno veselje sem doživel, ko so me v neki škotski cerkvi naprosili, da krstim otroka. Župnik mi je rekel, da razume moje ganotje. Pozneje sem samo še enkrat krščeval, vsega skupaj dvakrat v duhovniškem življenju.

Pravo duhovniško veselje sem imel s svetniškimi procesi; tako sem poleg drugih sodeloval pri procesu bl. Nikolaja Taveliča, vodil in prevedel v latinščino škofijski postopek za Gnidovca, šest let trdo delal pri apostolskem postopku za blaženega škofa Slomška in spisal ne samo škofijski, ampak tudi celotni apostolski proces za škofa Baraga. Upam, da me bodo oni pospremili ob bližnjem prehodu v novo življenje!«

Tako upamo tudi mi, ki se poslavljamo od pokojnega p. Bruna. Bil je strokovnjak za eshatologijo, za nauk o poslednjih stvareh, a verjamem, da je ob prehodu iz tega v ono življenje doživel to, kar je zapisal dr. Anton Trstenjak na koncu svoje knjige Umrješ, da živiš. Navaja kar nekaj presenečenj, ki nas čakajo v večnosti:

- Presenečenje v novosti
- V srečanju s popolnoma drugim
- V odvezi od vseh dolžnosti
- V varnosti
- Miru in pokoju
- Popolnosti
- Duhovnosti
- Nove zemlje
- Vsenavzočnosti
- Skladnosti duha in telesa
- Razodetja
- Ljubezni
- Življenja

P. Bruno, če bi sedajle pisali eshatologijo, verjamem, da bi bila polna teh presenečenj. Preko molitve, za katero verjamemo, da prodre v nebesa, se Bogu zahvaljujemo za dar vašega življenja, vam pa za vse s čimer ste nas obogatili in vznemirili. V molitvi bomo čutili vašo bližino in dotik tistega onstran o katerem ste tako radi mislili, govorili in o njem pisali.

P. Bruno, naj bo vaša večnost ena sam pesem in nikoli do konca izpovedana ljubezen.

Dragi pater Bruno, počivaj v miru!